

ב-01:30 לפנות בוקר בין שישי לשבת התעוררתי מצלצול הנייד.
הקמש"א הרלוונטית ביקשה לעדכן שתום אלגרט פונה באופן מוסק, בהכרה, ושהכל בסדר.

(יש לי איתה הסכם עוקף תום שאני מקבל עדכונים ישירים אם יש משהו חריג...)
סה"כ הודעה מרגיעה...

מדלג רגע לסוף: הבחור בריא ושלם, וחזר לגזרה תוך שעות ספורות.

משתף באישורו את מה שכתב לעצמו ולאנשיו, שעות ספורות אחרי האירוע.

גם כי זה תום, והוא (גם) שלנו.

גם מכיוון שזה מאפשר הצצה לאחד מתוך עשרות אירועים שלא נשמע עליהם לעולם אם לא מפי האנשים עצמם, וחשוב שנכיר. וגם מכיוון שהדברים שתום כותב עליהם מנסחים ומבטאים את האתוס שכולנו גדלנו עליו, ומחנכים עליו, וראוי שיהיה לנו כמצפן כצבא וכחברה.

זו הזדמנות לאחל בהצלחה לאביחי שנמצא בקפ"קים לקראת הפעלה, ואת גלרו שמתחיל היום פרק מילואים (מנמ"ש) ארוך ותובעני. וזו הזדמנות להזכיר שיש רבות ממשרתות החיל שבימים אלה ממש, נמצאות בתוך פרק זמן של שבועות וחודשים ארוכים של זימון בן הזוג למילואים. התשלובת הזו של קבע ומילואים בתא משפחתי אחד היא אתגר ייחודי, והיא מצפן ומופת בעיניי של נשיאה בנטל, בחובה ובזכות.

עד כאן שלי, זה הטקסט של תום:

סיכום חם שכתבתי עם עצמי. משתף.

ברגעים הכי מורכבים, אתה מבין למה אתה כאן.

במהלך מבצע משמעותי ומורכב רגע אחד אני נותן פקודות לכוח בקשר, החפ"ק לידי, ולפתע פיצוץ מחריד מעיף אותנו. בשניה הראשונה כאב של שריפה בגב וצפצוף חזק באוזניים, אני מקופל על הרצפה. כל העוצמה של מפקד גדוד הסיירת מצטמצמת ברגע ליכולת שלי לתפוס את המע"ד ולתת פקודה אחת - "כולם ירוק בעיניים עכשיו!"

ברגע הזה, שאתה הכי נמוך, מגיעים אביאל וברין. שני הקשרים שלי, תופסים אותי משני צדדים, מרימים אותי מהקרקע ומושכים למרחב בטוח. אחרי כמה דקות אני מבין שגם הם פצועים, אבל הבחורים הגיבורים האלה חדורי מטרה ונחושים לממש את המשימה שלהם - לדאוג שהמפקד שלהם ימשיך לתפקד.

אני צועק עליהם פקודות, תנו לי תדר כזה, ותדר אחר, והם ממשיכים. מחפים עליי ונותנים לי להתנהל בתוך בועה של אבטחה שהם יוצרים. אחרי זמן קצר מאוד, שאר החפ"ק חובר אלינו. ביידר הפארמדיק מזנק עלינו. הוא אמר לי לפני שיצאנו שהוא מקווה לא לטפל באף אחד, עכשיו הוא מפשיט אותי ומחפש עוד ועוד פגיעות רסיסים.

שריקי איתו מטפל בקצב מטורף, ואני ערום בשטח, ממשיך לתת הנחיות לכוחות.

ביידר מזהה פגיעה בצוואר ומנחה לפנות אותי. אני אומר לו שאין סיכוי שאני מתפנה. אבל כשהוא מסתכל עליי אני מבין שהוא יודע מה הוא אומר, וזה הרגע שאני עוצר את האוטומט.

אני מסתכל סביבי, אלירן ע' קצין אג"ם תותח, הוא ידע לקבל ממני את המשימה להמשיך קדימה. הפלחה"ן עם ברזני וחסון - אני יודע שהם לא יעצרו וימלאו את המשימה בנחישות ומקצועיות, וביידר והחוליה הרפואית ידאגו שכולם יחזרו בשלום.

כמפקד, להתפנות כשהכוח שלך עדיין בשטח, זה כמעט לא אופציה.

אבל ברגע הכי מורכב, אני מסתכל על האנשים ויודע שיש על מי לסמוך.

יש על מי לסמוך בקרב, יש על מי לסמוך בחיים.

מגיע לבית החולים, רץ על כל הבדיקות, ורק מת לעוף חזרה.

אני קצר רוח ומבקש כבר שיעיפו לי את החיבורים מהגוף ורק יתנו לי להתלבש ולחזור לשטח.

מקבל אישור שאין רסיסים נוספים, מבחינתי זה מספיק, ויאללה, אחרי שעתיים אני כבר בדרך החוצה מבית החולים בחזרה דרומה, לעזה, לאנשים ולמשימה שהם הדבר הכי קדוש חשוב ונעלה שיש. אני חסר נחת, עד לרגע שאני חוצה שוב את הגדר, פנימה לעזה, ומדווך בקשר, "כאן קודקוד פוסידון, לוקח בחזרה את הפיקוד

ממשנה"

ברגע הזה אני מבין למה אני כאן.
אני כאן כי האנשים האלה סומכים עליי, ואני עליהם.
אני כאן כי אנחנו לא נעצור ונשלים את המשימה, ובעיקר נהיה שם תמיד אחד עם השני.
אני כאן בזכות ועבור האנשים, תמיד.
אני כאן. וואלה לא מובן מאילו. ואם אני כאן, אז איזו זכות זו לצעוד לצד גיבורים.